

Sygn. akt XVII AmE 188/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: asystent sędziego Anna Styk

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) I. G., T. W. sp.j. z siedzibą w J.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 6 listopada 2015 r. nr (...)

I. oddala odwołanie

II. zasądza od (...) I. G., T. W. sp.j. z siedzibą w J. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 188/15

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej decyzją z dnia 6 listopada 2015 r. nr (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. art. 56 ust. 2 pkt 1 i art. 56 ust. 3 i 6 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm., dalej: Pe) orzekł, iż:

1. Przedsiębiorca „(...) I. G., T. W. sp. j. z siedzibą w J. (dalej: Spółka. Przedsiębiorca, powód) naruszył warunek 2.2.1. udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi poprzez prowadzenie koncesjonowanej działalności gospodarczej na stacjach paliw w J., T. i P. niezgodnie z przepisami ustawy z dnia 1 maja 2001 r. – Prawo o miarach (Dz.U. z 2013r. poz. 1069) poprzez eksploatowanie posadowionych na wymienionych stacjach paliw dystrybutorów paliw niespełniających wymagań rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 27 grudnia 2007 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać instalacje pomiarowe do ciągłego i dynamicznego pomiaru ilości cieczy innych niż woda, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz.U. z 2008 r. nr 4, poz. 23 z późn. zm.) - dalej: „rozporządzenie w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać instalacje pomiarowe”.

2. Wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 80 000 zł.

Powód „(...) I. G., T. W. sp. j. z siedzibą w J. w złożonym odwołaniu zaskarżył decyzję Prezesa URE w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie:

1. art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe oraz art. 56 ust. 6 Pe w zw. z art. 355 § 2 k.p.c. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że istnieją podstawy do nałożenia na skarżącego kary pieniężnej w sytuacji, gdy organ nie wskazał na czym polegało naruszenie zasad należytej staranności przez skarżącego, a także nie przeprowadził żadnego samodzielnego postępowania dowodowego w tym zakresie,

2. art. 77 k.p.a. poprzez bezpodstawne i dowolne przyjęcie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdził, iż skarżący naruszył warunki koncesji w sytuacji gdy organ nie dysponował żadnymi materiałami źródłowymi i nie prowadził żadnych własnych ustaleń w zakresie naruszenia tych warunków.

Na podstawie przedstawionych zarzutów powód wniósł o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji w całości,
- zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania.

W odwołaniu powód zarzucił, iż w zaskarżonej decyzji Prezes URE nie wskazał, na czym polegało naruszenie przez Spółkę zasad należytej staranności. Wskazał, iż w wyniku kontroli przeprowadzonych na 2 prowadzonych przez Spółkę stacjach paliw stwierdzono, że eksploatowane urządzenia nie spełniają wymagań metrologicznych. Zdaniem powoda nie można przyjąć, iż stosowanie tych urządzeń było działaniem celowym czy wynikało niezachowania przez Przedsiębiorcę należytej staranności. Powód zaznaczył, że wszystkie stosowane przez niego dystrybutory paliw posiadały świadectwa legalizacji, atesty i homologacje, a Spółka nie miała żadnych możliwości, by przed kontrolą zbadać funkcjonowanie dystrybutorów. Zdaniem powoda powoływane przez Prezesa URE w decyzji wyniki kontroli nie zostały należycie udokumentowane w aktach sprawy. Przy wydawaniu zaskarżonej decyzji Prezes URE nie prowadził żadnego samodzielnego postępowania dowodowego, opierając się jedynie na pismach i materiałach otrzymanych od Obwodowego Urzędu Miar. Przedsiębiorca wskazał, iż w dniu 19 maja 2015 r. podczas kontroli na stacji paliw w T. dystrybutor, z którego pobrano paliwo, nie funkcjonował. Zbadano jedynie paliwo znajdujące się w kanistrze i brak danych dotyczących sposobu przeprowadzenia badania paliwa z kanistra. Zdaniem powoda oparte na 2 wyrywkowych kontrolach stanowisko Prezesa URE, sprowadzające się do stwierdzenia, że większość dystrybutorów paliwa zainstalowanych na stacjach paliw Spółki nie spełnia wymagań metrologicznych ma charakter dowolny. Powód stwierdził, że Prezes URE nie dysponował stosowanymi materiałami źródłowymi i nie czynił żadnych własnych ustaleń, co do stosowania przez Przedsiębiorcę odmierzaczy paliw nie spełniających wymagań przepisów prawa. Trudno więc przyjąć, że Przedsiębiorca naruszył warunki koncesji.

Prezes URE w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał wyrażone w decyzji stanowisko, wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazał, że zgodnie z art. 28a Pe Naczelnik Obwodowego Urzędu Miar w L. przekazał Prezesowi URE informacje i dokumenty potwierdzające naruszenie przez Spółkę przepisów ustawy Prawo o miarach poprzez eksploatowanie znajdujących się na stacjach paliw dystrybutorów niespełniających wymagań określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać instalacje pomiarowe. Na podstawie ustaleń poczynionych przez Obwodowy Urząd Miar w L. wszczęto postępowanie w sprawie nałożenia na powoda kary pieniężnej za naruszenie warunków koncesji. W toku postępowania Prezes URE wzywał powoda do ustosunkowania się do informacji znajdujących się w dokumentach przekazanych przez Naczelnika Obwodowego Urzędu Miar w L. oraz przedstawienia dokumentów i informacji, które miały wpływ na ustalenie odpowiedzialności Przedsiębiorcy za naruszenie warunków koncesji. Przedsiębiorca nie reagował na wezwania, nie złożył wyjaśnień i dokumentów. Ze względu na brak działania ze strony powoda Prezes URE za główne dowody potwierdzające naruszenie warunków koncesji uznał dokumenty złożone przez Obwodowy Urząd Miar w L., wskazujące konkretne naruszenia przepisów metrologicznych. W tej

sytuacji zarzut nienależytego udokumentowania stwierdzonych nieprawidłowości pozwany ocenił jako niezasadny. Nie zgodził się z twierdzeniem powoda, że w postępowaniu w sprawie wymierzenia kary pieniężnej był zobowiązany do prowadzenia „własnego” postępowania dowodowego w celu potwierdzenia, czy powód przestrzegał przepisów ustawy Prawo o miarach i rozporządzenia wykonawczego. Wskazał, że zgodnie z art. 21 ust. 1 i 2 tej ustawy do kontroli i nadzoru wykonywania przepisów Prawa o miarach uprawnieni są pracownicy urzędów miar. Prezes URE nie posiada uprawnień do prowadzenia samodzielnego postępowania w tym zakresie. Pozwany dodał, że podczas kontroli prowadzonych na stacjach paliw powoda Przedsiębiorca nie skorzystał z prawa do zgłoszenia uwag i zastrzeżeń do dokonanych ustaleń.

Prezes URE nie zgodził się również z twierdzeniem odwołania o braku dostatecznego wyjaśnienia w zaskarżonej decyzji, na czym polegało niedochowanie przez powoda należytej staranności w prowadzonej działalności gospodarczej. Powołał się na fragment decyzji dotyczący tej kwestii.

Odnosnie twierdzenia odwołania, że działanie Przedsiębiorcy nie było celowe, a powód nie miał możliwości zbadania prawidłowości funkcjonowania dystrybutorów, które miały świadectwa legalizacji, atesty i homologację Prezes URE wskazał, że fakt posiadania świadectw legalizacji odmierzaczy nie zwalniał powoda od odpowiedzialności za ich prawidłowe działanie i spełnianie przez wykorzystywane urządzenia wymagań metrologicznych. Pozwany powołał się w tej kwestii na art. 6 ust. 1 Prawa o miarach i art. 547 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którymi, w ramach wykonywanej działalności gospodarczej przedsiębiorca zobowiązany jest do stosowania przyrządów pomiarowych spełniających wymagania określone w rozporządzeniu w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać instalacje pomiarowe. Prezes URE wskazał również na informacje przedstawione przez Obwodowy Urząd Miar w L., dotyczące pisemnych skarg i anonimowych zgłoszeń na niezetelność odmierzaczy paliwa działających na stacjach powoda.

W odniesieniu do zarzutu braków w postępowaniu dowodowym, w zakresie stwierdzenia nieprawidłowości polegających na zawyżeniu ilości sprzedawanego paliwa poprzez błędne wskazanie odmierzaczy paliw na stacji paliw w T. Prezes URE wskazał, że w trakcie czynności kontrolnych oraz w postępowaniu administracyjnym Przedsiębiorca nie zgłaszał uwag i dodatkowych dowodów. Zdaniem pozwanego zastrzeżenia powoda, dotyczące prawidłowości przeprowadzenia kontroli na stacji paliw w T. nie były zasadne, a stwierdzenie występowania na tej stacji paliw nieprawidłowości zostało potwierdzone przez uprawniony organ. Pozwany zauważył, iż podstawą nałożenia kary pieniężnej były ustalenia dotyczące świadomego stosowania w obrocie paliwami ciekłymi odmierzaczy paliw niespełniających wymagań metrologicznych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 27 grudnia 2007 r., co stanowiło naruszenie warunków udzielonej koncesji. Podkreślił, że Przedsiębiorca nie przedstawił dowodów podważających ustalenia dokonane w postępowaniu zakończonym wydaniem zaskarżonej decyzji. Zdaniem Prezesa URE podniesione w odwołaniu zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód „(...) I. G., T. W. sp. j. z siedzibą w J. jest przedsiębiorcą energetycznym, prowadzącym działalność gospodarczą na podstawie udzielonej przez Prezesa URE koncesji na obrót paliwami ciekłymi. W wyniku kontroli przeprowadzonych przez Obwodowy Urząd Miar w L. stwierdzono, że wykorzystywane do sprzedaży detalicznej paliwa odmierzacze paliw, użytkowane na eksploatowanych przez powoda stacjach paliw w J., T. i P. nie spełniają wymagań określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać instalacje pomiarowe do ciągłego i dynamicznego pomiaru ilości cieczy innych niż woda, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych.

Dowód: protokoły kontroli z dn. 8.04.2015 r., 28.04.2015 r., k. 3-16 akt adm., oraz notatka służbowa z dn. 19.05.2015 r., k. 52 akt adm.

Naczelnik Obwodowego Urzędu Miar w L. pismem z dnia 14 maja 2015 r. (k. 1 akt adm.) zawiadomił Prezesa URE o wynikach kontroli przeprowadzonych w dniach 8 i 28 kwietnia 2015 r. na prowadzonych przez powoda stacjach paliw w J. i T.. Na podstawie uzyskanych informacji Prezes URE pismem z dnia 21 maja 2015 r. (k. 20 akt adm.) zawiadomił „(...) I. G., T. W. sp. j. z siedzibą w J. o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary

pieniężnej w związku z ujawnieniem w prowadzonej działalności koncesjonowanej nieprawidłowości polegających na naruszeniu udzielonej Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi, oraz wezwał Przedsiębiorcę do złożenia dokumentów i przedstawienia wyjaśnień mogących przyczynić się do wyjaśnienia sprawy. Wobec nie złożenia przez Przedsiębiorcę wyjaśnień Prezes URE w piśmie z dnia 16 lipca 2015 r. skierował do Spółki ponowne wezwanie. Przedsiębiorca nie przedstawił żadnego stanowiska w sprawie i nie złożył wyjaśnień dotyczących informacji zawartych w protokołach kontroli. Pismem z 29 września 2015 r. (k. 35 akt adm.) Prezes URE wystąpił do Obwodowego (...) Miar w L. o udzielenie informacji dotyczących dodatkowych kontroli przestrzegania przez Spółkę przepisów prawa w związku z prowadzonym postępowaniem w sprawie nałożenia kary pieniężnej. W piśmie z dnia 6 października 2015 r. Obwodowy Urząd Miar w L. przedstawił kolejne informacje i dokumenty dotyczące działań podejmowanych na prowadzonych przez Przedsiębiorcę stacjach paliw. Pismem z 7 października 2015 r. (k. 133 akt adm.) Prezes URE zawiadomił Spółkę o zakończeniu postępowania dowodowego i możliwości zapoznania się z zebrany materiałem dowodowym. Przedsiębiorca nie skorzystał z możliwości zapoznania się z aktami sprawy. Na podstawie zebranych dowodów oraz informacji o przychodach Przedsiębiorcy w roku 2014 z działalności koncesjonowanej, zawartych w złożonym przez powoda formularzu opłaty koncesyjnej Prezes URE wydał zaskarżoną decyzję.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ze znajdujących się w aktach administracyjnych protokołów kontroli przeprowadzonych w dniach 8 i 25 kwietnia 2015 r. na należących do powoda stacjach paliw wynika, że cztery użytkowane na stacji paliw w J. odmierzacze paliw ciekłych typu SK 700-2 oraz użytkowany na stacji paliw w T. odmierzacz gazu ciekłego propan butan typu SK 700-2/LPG nie spełniały wymagań określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać instalacje pomiarowe. W odwołaniu powód nie kwestionował zawartych w protokołach kontroli przeprowadzonych przez Obwodowy Urząd Miar w L. informacji, dotyczących konkretnych wartości przekroczenia błędów granicznych przez użytkowane na stacjach paliw w J. i T. odmierzacze paliwa. Wskazał jedynie, iż trudno przyjąć, że stosowanie urządzeń niespełniających wymagań określonych w powołanym rozporządzeniu było działaniem celowym. Zgodnie z art. 21 ust.1 i 2 Prawa o miarach do sprawowania nadzoru nad wykonywaniem przepisów tej ustawy uprawnione są organy administracji miar. Prezes URE nie jest więc uprawniony do prowadzenia kontroli przedsiębiorstw energetycznych w zakresie wykonywania przepisów ustawy Prawo o miarach. Ponadto w myśl art. 28a Pe organ przeprowadzający kontrolę przedsiębiorstwa energetycznego informuje Prezesa URE o stwierdzonych naruszeniach prawa, które mogą stanowić naruszenie warunków wykonywania działalności określonych w koncesji lub przepisach regulujących działalność gospodarczą objętą koncesją. W świetle powyższego zawarte w odwołaniu twierdzenie, iż Prezes URE był zobowiązany do prowadzenia własnego postępowania dowodowego oraz zarzut nienależytego udokumentowania stwierdzonych nieprawidłowości oraz naruszenia art. 77 k.p.a. poprzez bezpodstawne i dowolne przyjęcie, że zebrany materiał dowodowy potwierdza naruszenie warunków koncesji, gdy pozwany nie prowadził własnych ustaleń w zakresie naruszenia tych warunków w ramach przeprowadzonego postępowania administracyjnego należało uznać za bezzasadny.

Zgodnie z warunkiem 2.2.1. udzielonej koncesji Przedsiębiorca jest zobowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość działalności objętej koncesją z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia. Z powyższego wynika, że na przedsiębiorcy, któremu udzielono koncesji ciąży obowiązek utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń w stanie spełniającym wymagania określone w obowiązujących przepisach dotyczących wymogów technicznych, w tym wymagań metrologicznych. Jak trafnie w zaskarżonej decyzji wskazał Prezes URE, na przedsiębiorcy, któremu udzielono koncesji ciąży obowiązek wykonywania działalności koncesjonowanej z należytą starannością. Zgodnie z art. 355 § 2 k.c. należytą staranność w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej określa się z uwzględnieniem jej zawodowego charakteru. Zachowanie przez koncesjonariusza należytej staranności przy realizacji obowiązków wynikających z koncesji stanowi gwarancję stabilności obrotu gospodarczego i zabezpieczenia interesów odbiorców

paliw i energii. W ramach prowadzenia działalności koncesjonowanej przejawem należytej staranności jest m. in. dokładne przestrzeganie przez przedsiębiorcę warunków udzielonej koncesji. Wykorzystywanie przez Spółkę przy sprzedaży detalicznej paliwa odmierzaczy, które nie spełniały wymagań metrologicznych stanowi podstawę do stwierdzenia, że Przedsiębiorca wykonywał działalność koncesjonowaną bez zachowania należytej staranności, z naruszeniem warunku 2.2.1. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Bez wpływu na powyższą ocenę był fakt, że wykorzystywane przez powoda do sprzedaży paliwa odmierzacze posiadały świadectwa legalizacji. W warunkach prowadzenia sprzedaży detalicznej zmierzenie ilości paliwa należało do powoda. Posiadanie świadectw legalizacji nie zwalniało więc przedsiębiorcy od odpowiedzialności za prawidłowe funkcjonowanie urządzeń i spełnianie przez te urządzenia wymagań metrologicznych.

Wobec uzyskania od organu uprawnionego do kontroli prawidłowości działania podmiotów prowadzących działalność gospodarczą informacji o wykonywaniu przez Spółkę działalności koncesjonowanej z wykorzystaniem urządzeń niespełniających wymogów metrologicznych Prezes URE zasadnie stwierdził, że powód dopuścił się naruszenia warunku 2.2.1. udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

W myśl art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe przedsiębiorca, który nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji, podlega karze pieniężnej. Na podstawie przekazanych informacji i dowodów w postaci protokołów kontroli Prezes URE, zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe zobowiązany był do wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia na Spółkę kary pieniężnej z tytułu naruszenia warunków koncesji na obrót paliwami ciekłymi i nałożenia na powoda kary pieniężnej. Podniesione w odwołaniu zarzuty naruszenia art. 56 ust.1 pkt 12 Pe oraz art. 355 § 2 k.c. zdaniem Sądu nie zasługiwały na uwzględnienie. Podkreślenia wymaga, że mimo otrzymania zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z naruszeniem warunków koncesji i dwukrotnego wezwania Przedsiębiorca nie skorzystał z uprawnienia do udziału w postępowaniu i nie przedstawił żadnych informacji mogących przyczynić się do wyjaśnienia sprawy i mających wpływ na treść zaskarżonej decyzji.

Określona w art. 56 ust.1 pkt 12 Pe odpowiedzialność z tytułu naruszenia warunków koncesji ma charakter obiektywny, nie zależy od stwierdzenia bezprawności działania lub zaniechania przedsiębiorcy. Nie podlega ograniczeniom ze względu na brak wystąpienia elementu zawinienia. Adresat kary pieniężnej ponosi odpowiedzialność za każde zachowanie niezgodne z określona normą. Wynika z tego, że już samo naruszenie przez przedsiębiorcę warunków koncesji stanowi podstawę do wymierzenia kary pieniężnej, niezależnie od możliwości przypisania mu winy. Ocenie podlega bowiem wyłącznie obiektywna okoliczność związana z wypełnieniem przez przedsiębiorcę obowiązków wynikających z warunków udzielonej koncesji.

Podkreślić należy, iż w odwołaniu powód ograniczył się do postawienia zarzutu naruszenia art. 56 ust. 6 Pe. Nie wyjaśnił jednak, na czym w jego ocenie polegało zarzucane naruszenie. W ocenie Sądu przy ustalaniu wysokości wymierzonej Spółce kary pieniężnej Prezes URE prawidłowo uwzględnił wymienione w art. 56 ust. 3 i 6 Pe przesłanki i dyrektywy wymiaru kary. Nałożona decyzją kara pieniężna została ustalona na podstawie informacji pochodzących od powoda, zawartych w formularzu opłaty koncesyjnej, z zachowaniem górnej granicy ustawowej, w wysokości nieprzekraczającej 15% osiągniętego w roku poprzednim przychodu Przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej. Mając na uwadze, że ustalony w wyniku kontroli poziom przekroczenia dopuszczalnej normy był znaczny stwierdzić należało, iż wymierzona kara, której wysokość stanowi równowartość 0,464% przychodu powoda z działalności koncesjonowanej w roku 2014 nie została ustalona na poziomie wygórowanym. Jej wysokość nie stwarza zagrożenia dla sytuacji finansowej Przedsiębiorcy. Umożliwi jednak na realizację ustawowych funkcji kary. Wobec tego również zarzut naruszenia art. 56 ust. 6 Pe nie zasługiwał na uwzględnienie i nie mógł stanowić podstawy do uchylecia zaskarżonej decyzji.

Odnosząc się natomiast do zarzutu odwołania dotyczącego naruszenia przez pozwanego przepisów postępowania administracyjnego należy zaznaczyć, iż zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) nie może ograniczyć rozpoznania sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania przed SOKiK nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. W postępowaniu przed SOKiK mającym charakter kontradiktoryjny, Sąd uwzględnia materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu cywilnym. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Regulacji Energetyki, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy. W związku z powyższym zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, o ile nie zostały oparte na okolicznościach uzasadniających stwierdzenie nieważności decyzji, nie mogą w postępowaniu przed SOKiK stanowić podstawy do uchylecia zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia, na zasadzie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art.98 k.p.c.).

SSO Witold Rękosiewicz